9 Σεπτεμβρίου 2013

Το κύριο και ουσιαστικό της ζωής μας

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη

«Εκείνοι που στη ζωή αυτή γυμνάζονται από τη θεία Πρόνοια στην ευσέβεια, δοκιμάζονται με τους εξής πειρασμούς: ή με τη δωρεά αγαθών, όπως είναι η υγεία, η ομορφιά, η ευτεκνία, τα χρήματα, η δόξα και τα όμοια, ή με το χτύπημα από λυπηρά, όπως η στέρηση τέκνων και χρημάτων και δόξας, ή με όσα προκαλούν πόνο στο σώμα, π.χ. ασθένεια, βάσανα και τα λοιπά. Και προς τους πρώτους ο Κύριος λέει: «όποιος δεν απαρνείται όλα τα υπάρχοντά του, δεν μπορεί να είναι μαθητής μου». Προς τους δεύτερους και τους τρίτους: «Με την υπομονή σας θα κερδίσετε τις ψυχές σας».

Συνηθίσαμε να θεωρούμε πειρασμό ό,τι μας δυσκολεύει και μας δημιουργεί δυσφορία. Και βέβαια είναι! Όμως, στο πιο πάνω απόσπασμα, από τα κεφάλαια περί αγάπης του αγίου Μαξίμου του Ομολογητή, μας επισημαίνεται πως και «οι δωρεές αγαθών, όπως είναι η υγεία, η ομορφιά, η ευτεκνία, τα χρήματα, η δόξα και τα όμοια» αποτελούν πειρασμό για όσους θέλουν να ζήσουν τη ζωή του Θεού. Γιατί

στα μεν «λυπηρά» και σε «όσα προκαλούν πόνο στο σώμα» η υπομονή εκφράζει την εμπιστοσύνη στην πρόνοια και αγάπη του Θεού, στα δε ευχάριστα η πρόκληση είναι πιο δύσκολη, αφού καλούμαστε να μην προσκολληθούμε σ’ αυτά και να τα θεωρήσουμε μοναδική πηγή ευτυχίας.

Νομίζουμε πως η πληρότητα ζωής έρχεται χωρίς αγώνα, δυσκολία, απάρνηση του εαυτού. Άλλωστε είναι η εποχή που όλοι, μικροί και μεγάλοι, θέλουμε το εύκολο και το ευχάριστο χωρίς κόπο. Είναι η εποχή της ηδονής... Ο Χριστός, ως ο Θεός της Αλήθειας, μας αποκαλύπτει με το λόγο και τη ζωή Του πως η χαρά έρχεται «διά του σταυρού» και πως ο θάνατος νικάται «διά του θανάτου». Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει πως θα πρέπει να επιδιώκουμε τη δυσκολία, τον πόνο, το σταυρό. Ο Θεός δεν είναι δυνατό να αρέσκεται να μας βλέπει να υποφέρουμε «για να εξιλεωθεί η θεία δικαιοσύνη», κατά τις αιρετικές διδασκαλίες, ούτε θέλει να είμαστε μαζοχιστές.

Η ανθρωπότητα, μέλος της οποίας είναι ο καθένας μας, ταλαιπωρείται από το λανθασμένο τρόπο ζωής, που στη θεολογική γλώσσα ονομάζεται αμαρτία. Πέρα από την προσωπική αμαρτία υπάρχει η συλλογική αμαρτία. Αυτό σημαίνει ότι η σχέση με τους άλλους, το μοίρασμα της ζωής τους, η ευθύνη για την αμαρτία τους, είναι ο δρόμος της αγάπης κατά τον τρόπο αγάπης του Χριστού, που ενώ «αμαρτία ουκ εποίησεν» πεθαίνει ως αμαρτωλός.

Έτσι, δεν έχει σημασία αν ο ένας «ευτυχεί» και ο άλλος «δυστυχεί». Τα βιώματα αυτά εύκολα αλλάζουν ως προερχόμενα από τη ματαιότητα των εγκοσμίων. Αλίμονο στον άνθρωπο που υπεραίρεται εγωιστικά για τα όποια καλά και ευχάριστα έχει ή του συμβαίνουν. Όπως και σ’ αυτόν που διαλύεται στην απόγνωση για τις όποιες δυσκολίες ζει. Η πείρα της ζωής μάς διδάσκει το ευμετάβολο και της ευτυχίας και της δυστυχίας.

Το κύριο και ουσιαστικό βρίσκεται στην ασάλευτη Βασιλεία του Θεού μας, στη σχέση με το Χριστό. Αυτό πραγματοποιείται για όσους απολαμβάνουν τις «δωρεές αγαθών» με το να μην αφήσουν την καρδιά τους στην πλάνη της θεοποίησης τους και για όσους δοκιμάζονται με το να μην απελπίζονται και να μην υπομένουν.

Τελικά, το «ἕνα οὗ ἐστί χρεία», για όσους θέλουν να είναι αληθινά τέκνα Θεού και αληθινοί χριστιανοί, δεν καθορίζεται από τις εξωτερικές συνθήκες ζωής αλλά από την καρδιακή συνάντηση με το Χριστό. Εκεί βρίσκεται «ἡ ἐντός ἡμῶν Βασιλεία», η όντως ευτυχία, η πληρότητα ζωής, το κύριον και ουσιαστικό της ζωής μας.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή:romfea.gr